

Чуждестранитѣ писатели наричатъ го Аспарухъ или Аспархрукъ. Отъ византийскитѣ писатели патриархъ Никифоръ и Теофанъ съобщаватъ ни по обстоятелно за нахлудванията на българскитѣ пълкове прѣзъ господаруването на Испериха въ Мизия и частъ отъ Тракия и тѣхното установяване, между широкия Дунавъ, мжнопроходимитѣ балкани и бурнитѣ вълни на Черното море. И до като българитѣ се намирахъ въ добри отношения съ Византия, писателитѣ ѝ нищо не ни говорѣхъ за жилищата имъ тамъ, сега обаче, по случай опустошителнитѣ имъ нахлътвания въ византийскитѣ провинции, тѣ ни расправятъ съ ядовитостъ, че българитѣ като народъ нечистъ и дрипавъ сж били настанени отатѣкъ Дунава въ мѣсто удобно за живѣние, което отъ самитѣ тѣхъ се наричало на езика имъ **Олгос** или **Оглос**, че туй мѣсто било непристѣпно и почти непривзимаемо отъ воющитѣ срѣщу тѣхъ неприятели, защото това мѣсто отпрѣдъ (отъ югъ) било осигурено съ туй, че било непристѣпно и блатливо, а отъ задъ (отъ сѣверъ и западъ) било заградено съ стрѣмнини непроходими и тамъ сж го заобикаляли рѣкитѣ. И сега думата *algá* на турски означава мѣсто заградено или защитено Тази рѣчь не е словѣнска нито е имала значението на словѣнската *жгълъ* или *онгълъ*, както туй безъ достатѣчно историческо основание прокара Шафарикъ, благодарение на своя авторитетъ.

Исперихъ при завладяването на Мизия показва държавническитѣ си високи качества; той прѣди всичко се загрижилъ да осигури завзетитѣ земи и чрѣзъ разпрѣдѣляването на словѣнскитѣ племена, които заварилъ тамъ подъ властѣта на Византия (едното оставилъ на югоистокъ къмъ Черното море, а другитѣ седѣмъ на югозападъ и понататѣкъ до границитѣ на аварското ханство), турилъ крѣпка основа на отсамъ дунавското княжество Хунитѣ аваритѣ и българитѣ трѣбва да сж имали военное и политическо надмощие прѣдъ другитѣ народи, защото тѣ сж държа ни подъ свойта властъ, както нѣкои германски племена, тѣй и нѣкои отъ словѣнскитѣ. Исперихъ тогава, като държавенъ глава прѣмѣства се въ новитѣ си владѣния, безъ обаче да напусне съвършенно земитѣ отатѣкъ Дунава, кждѣто билъ оставенъ, като княжески замѣстникъ, *тарканъ на algá-та* или нейнъ управителъ. Византийскитѣ писатели ни говорятъ по късно за заддунавска България, а въ камения надписъ отъ